

SNG NG v sodelovanju z drugimi ustanovami: avtorski gledališki projekt "Nisem dekle niti ženska"

Rešilna moč umetnosti

V času ponovnega popolnega zaprtja vseh gledališč in dvoran je tudi gledališka umetnost našla izhod v sili v virtualnem svetu v pričakovanju preporeda, ko bodo igralci lahko polnokrvno upodabljali raznolike like v živo pred gledalci, saj še tako izbrušen spletni posnetek ne more nadomestiti neposrednega stika z gledališko predstavo, ki je vselej enkratna in neponovljiva in se vedno znova drugače dotika gledalčeve zavesti in duše. Na splet sta se po sili razmer zatekli tudi dve mladi ustvarjalki, plesalka Tjaša Bucik in igralka Anuša Kodelja, ki je v letošnji sezoni pristopila k ansamblu **Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica** in jo starejši gledalci poznamo še iz časov, ko je nastopala v AMO, Amaterskem mladinskem odru, in Gledališču na vrvici. Obe mladinski gledališki skupini sta delovali pod vodstvom žal že pokojnega mentorja in režiserja Emila Aberška. Mladi ustvarjalki sta sodelovali v avtorskem projektu *Nisem dekle niti ženska*. Še sami se podpisujeta pod besedilo skupaj z dramaturginjo Terezo Gregorič; ona je poskrbela še za režijo te koprodukcije, ki so jo v skupnem sodelovanju uresničili Zavod Scaramouche Adrian film, MP3 Project ASD (Rim), Kulturni dom Gorica in Park Pečno. Krstno uprizoritev je ta svojevrstna predstava za dve igralki, besedo in glasbo

doživela na spletu 24. aprila 2021. To je pravzaprav izpoved dveh mladih, na prehodu iz "deklišтва v ženskost", ki sta pred kratkim sklenili krog študijskih let in zdaj bi radi nabrano znanje, navdušenje, zagnanost in ustvarjalno moč, ki jih imata v sebi, sprostili na odru pred občinstvom, brez katerega ne more biti gledališča in seveda niti plesne izraznosti. Še zmeraj prisotna epidemija pa jima onemogoča živ stik z gledalci, zato to svojo željo po nastopanju zaupata spletnim valovom. Sami trdno verjameta v umetnost, tudi v njen blagodejni katarzični balzam in tako, ker pač drugače ne moreta, očesu kamere razkrivata svoja občutja in raznolike izkušnje. Tako izvemo, da sega njuno prijateljstvo že v otroška leta, ko sta ju mamici posedli v šolske klopi drugo k drugi, in kako se ta njuna vez ni pretrgala. Navsezadnje sta se obe odločili za umetniški poklic: ena zaverovana v izrazno moč telesa, druga pa besede. Svojo otroško in mladostniško iskanje še posebno privlačno in učinkovito z zgovornim žuborenjem monoloških trenutkov, polnih iskrih anekdot in samoironičnih tonov pa še začinjnih s

pogovornim jezikom, ki kaže na primorsko sočnost in sončnost, pripoveduje Anuša. Potem ko jo je mama potrpežljivo vodila na raznovrstne dejavnosti, ki jih je vsepovprek želela poskusiti, je vendarle prispela tja, kamor sta jo pripeljali njena radovednost in želja po odkrivanju in raziskovanju lastnih vzgibov in nagnjenj. Tjaša je pri tem bolj tiha in vsa svoja čustva raje predaja govoricu telesa, ki ni nič manj učinkovita in izpovedno močna kot deroči tok Anušinih besed.

Iz kratkočasne, prijetne predstave, odigrane oz. posnete na odru med kostumi in rekviziti (njen spletni ogled je bil možen tudi 6. maja 2021), veje hrepenenje mladih, novepečenih umetnic, ki nista več dekleti, a se še zmeraj ne počutita ženski. Kljub negotovemu času, v katerem živimo, prežarja uprizoritev optimistični duh, ki ga ob koncu poudarita protagonistki z zgovornimi, odločnimi besedami, da nekaj je gotovo: ne bosta tiho!

Gledalci Tjaši in Anuši lahko želijo le, da bi se jima čim prej uresničile te želje in da bi na umetniški poti doživeli čim več zadoščenj in da bi jima neznaten, a hud virus nikoli več ne prekrizal poti in jima ne pretrgal mladostniških sanj. Za posnetek predstave sta poskrbela Tereza Gregorič in August Adrian Braatz, ki ga igralka ob koncu kar nekajkrat razigrano omenja, saj je sam snemalec, poleg tega pa avtor glasbe, ki je popolnoma v sozvočju s celoto.

Iva Koršič